

ALUX

Askolan Lukion Lehti

1/2011

Askolan lukion Cern-tiedeleirikoululaiset lokakuussa 2011 Chamonix'ssa Aiguille du Midin huipulla 3842 m:n korkeudella. Taustalla näkyy Mont Blanc, jonka huipun korkeus on 4810 m.

Tässä numerossa mm.
-Askolan lukion Cernin matka
-Askolan lukion Saksan matka

Helkämäentie 30
07230 Monninkylä

Rehtori Esa Honkaniemi 040 714 6706

Koulusihteeri Annukka Sintonen-Seger 040 714 6705

Opettajienhuone 040 714 6707

ALUX

Askolan lukion lehti

10.11.2011

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	s.2
Kaupunkisuunnistus Genevessä	s.3
Genevejärven kierros	s.6
Cern matkapäiväkirja	s.8
Aluxen kastajaiset	s.10
Saksan matkapäiväkirja	s.11
Opiskelu saksalaisessa koulussa	s.14
Neuschwansteinin linna	s.15
Alisa Riedlin haastattelu	s.16
MB5	s.17
Matka lukiolaiseksi	s.19
Kaksoistutkinnon suorittamisesta	s.20
Pulmakulma	s.21
Sarjakuva	s.22
Kuvia lukion tapahtumista	s.23

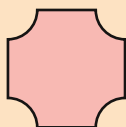
Tekijäryhmä:

Opiskelijat:

Anni Felin, Ilari Kalliojärvi, Kalle Lampinen, Atte Pitkänen, Rasmus Horn, Karri Arminen, Sara Hovilehto, Tuulia Nirvi, Kaisa Tuiskula, Jare Järvinen, Janika Ylimys, Iina Rannisto, Kaisa Järvinen, Elmo Helokumpu, Meri Liikanen, Torsti Yrjänä, Jenni Suokannas, Meeri Lipponen, Kaisa Tuiskula, Linda Bergman, Milja Laurila, Joel Järvinen ja Olli Nieminen

Opettajat:

Kirsti Rautio, Katariina Ervanne, Esa Honkaniemi, Samuli Hanski, Kaisa Nielikäinen, Kerttu Vaara ja Lauri Hellsten

Pääkirjoitus

Photo by Wikimedia Commons user Petritap

Ensimmäinen lehti painosta ulos

Ensimmäisen jakson koeviikko sai muistamaan, kuinka kovaa panostusta prepositioiden yhdistäminen oikean verbin kanssa vaatii ja kuinka matikasta ei selviä pelkillä kaavoilla. Osalla ykkösvuotisista ensimmäinen koeviikko kumosi ennakkoluulot erittäin vaikeista kurssikokeista, ja sai toiset miettimään mahdollisia vääriä valintoja toisen asteen koulutuksen suhteen. Turha miettiä. Lukio se on ja ensi kerralla menee paremmin. Tätä lausahdusta voi käyttää myös toisen vuoden opiskelija. Vielä on aikaa. Abeilla eli kolmannen vuoden opiskelijoilla aika alkaa kuitenkin jo käydä vähiin ja mahdollisten viimeisten uusintakokeiden ilmoittautumislaput tipahtavat jo välittömästi kokeiden palautusten jälkeen opettajainhuoneen vieressä olevaan postilaatikkoon. Edessä ovat viimeiset panostukset kurseilla ja vielä kovemmat panostukset keväällä häämöttävissä yo-kirjoituksissa.

Olisiko jo onnistumisten aika? Aika hymylle, joka ei pyyhkiydy kasvoilta edes rankkasateen yllättäessä

kotimatalla ja sotkiessa hiukset ja upouudet valkoiset kengät. Olisi kyllä, mutta sen eteen täytyy panostaa ja joskus asia voi hoitua ilman erityistä panostustakin, pelkällä asennemuutoksella. Lukiomme alkoi kirjoittaa pari kertaa vuodessa julkaistavaa Askolan lukion omaa lehteä Aluxia. Sen sijaan, että lehdessämme julkaistaisiin oppilaiden kurssinumeroita ja kiinnostavia juoruja opiskelijoistamme, kerromme lukiomme ajankohtaisista asioista ja syy, miksi juuri sinä luet tätä, on ehkä kiinnostus päätyä opiskelemaan lukioomme tai halu muuten vaan pysyä kärryillä kuntasi, naapurikuntasi tai ylipäättänsä Askolan kunnan lukion asioista.

Tähän lehteen kirjoitimme lukiomme marraskuisen teemapäivän sisältämästä ohjelmasta, saksan opiskelijoiden reissusta kaukana ulkomailla ja perinteisestä fysiikan opiskelijoiden matkasta avartavaan Cerniin.

Lämpöä syysiltoihin puhaltaen

Anni Felin, Oppilaskunnan sihteeri

Kaupunkisuunnistus Genevessä

The Great Discover Geneva Treasure Hunt 12.10.2011

Cern-tiedeleirikoulun ohjelmaan kuului myös Treasure Hunt Geneven keskustassa ja tällä kertaa ajankohdaksi oli valittu keskiviikko 12.10.2011. Alkupäivän kiinnostavien luentojen jälkeen oli lupa vaihtaa viihteelle kaupunkisuunnistuksen muodossa. Kaupunkisuunnistuksen tarkoitus oli oppia hieman Genevestä, mutta tärkeintä oli pitää hauskaa ja tutustua muihin ryhmäläisiimme. Matkamme alkoi CERNistä kohti Geneven keskustaa raitiovaunulla. Raitiovaunussa meidät jaettiin ryhmiin ja suunnistusta varten meille annettiin kartat, sekä tarkat ohjeet. Ryhmät olivat sekoitus eri lukioden oppilaista, joten kaupunkisuunnistus oli hyvä tapa tutustua melko

Kaupunkisuunnistusta Genevessä vasemmalta Juho Snirvi, Virpi Sali, Matias Sipiläinen ja Kalle Lampinen

uusiin tovereihin. Luvassa oli myös hieno palkinto parhaille Geneven tuntijoille.

Ohjeet, joiden avulla suunnistettiin, olivat englanniksi, mikä aiheutti välillä hämminkiä. Toinen kurja juttu oli tietyt, joiden takia matka jossain vaiheessa saattoi katketa. Ensimmäisenä tehtävänä oli selvittää, kuinka monta hallintoaluetta eli osavaltiota eli kantonia

Sveitsissä on. Oikean vastauksen esille saaminen vaati joskus teräviä hoksottimia. Esimerkiksi tässä tapauksessa kantonien määrän kertoi eräällä sillalla olevien lippujen määrä. Ensimmäisen arvoituksen tullessa ratkaistuksi kertoi seuraava vihje paikan, jonne mennä. Menimme etsimään saarta, jolla istuu joku merkkihenkilö. Istujan henkilöllisyys piti selvittää. Tämä oli helppo nakki. Kartasta näimme, että saaren nimi oli Ile Rousseau, tästä muutama johtopäätös ja piste plakkariin. Liekö opettajia huolestuttanut meidän suunnistustaitomme, sillä seuraavaksi pisteitä jaettiin niille, jotka hakivat kartan Geneven infopisteestä. Rakennus ei kuitenkaan enää ollut infopiste, mutta silti siellä jaettiin karttoja, jotka kelpasivat pisteen ansaitsemiseen.

Suunnistuksen seuraavassa vaiheessa testattiin maantiedon taitoja. Rhône virtaa Geneven läpi oli vastaus kysymykseen. Tätä jokea ihasteltiin jo maanantai-iltana, jolloin kierreltiin kaupunkia ryhmänä. Suunta kohti seuraavaa tehtävää. Selvitettävänä oli jonkun Sveitsin merkittävän henkilön kuolinvuosi. Tämäkin vihje saatiin ratkaistuksi joko tuurilla tai sitten taidolla. Saavuimme kadulle, jonka yllä liehui monta lippua. Lippuja oli kahdenlaisia, ja tehtävänä oli selvittää, mitä nämä liput olivat. Toinen lipuista oli selvästi Sveitsin lippu. Toiseen lippuun törmäsimme myös muualla matkamme aikana. Se oli Geneven kantonilippu. Osalle tämän lipun merkitys jäi matkan aikana hämärän peittoon. Myös kulttuurihistoriallisia taitoja testattiin. Vanhimman geneveläisen musiikkikoulun perustamisvuotta tiedusteltiin. Ja vanhahan koulu olikin. Se perustettiin 1835. Lisää kulttuurielämyksiä oli tiedossa.

Kaupunkisuunnistus Genevessä

The Great Discover Geneva Treasure Hunt 12.10.2011

Kävelimme taidemuseoon, jossa tehtävänä oli selvittää, mitä museossa oli näytteillä. Museo oli ilmainen, joten kävimme siellä pienen kierroksen ennen siirtymistä uuteen kohteeseen.

Sitten suunta kohti Geneven puistoa, jossa oli mahdollisuus haastaa paikalliset asukkaat shakkimitteluun. Puistossa oli paljon aktiviteetteja, mm. pingispöytiä, tammi- ja shakkilautoja ja mahdollisuus jopa potkia hieman palloa. Puistossa aika olisikin lentänyt kuin siivillä. Puistossa oli myös rintakuvia, joista yritimme löytää kuulun lapsipsykologin nimen. Haastetta tälle tehtävälle antoi rintakuvien tekstien ranskan kieli. Saimme samalla pienen kielikylvyn.

Seuraava rasti oli vaikuttava. Löysimme koko jättimäisen seinän kokoiset patsaat puiston loppupuolelta. Patsaiden nimet lukivat seinällä kissankokoisin kirjaimin. Patsaiden edessä oli pikku puro, jonne saattoi heittää muutaman kolikon.

Seuraava rasti olikin erittäin hauska. Luulimme, että menisimme katsomaan jotakin patsasta tai muuta nähtävyyttä. Tehtävänanto käski kertomaan henkilön, jonka me tunnemme, iän. Pienen ylämäen jälkeen penkillä istuivat Esa ja Tero (opettajat).

Seuraava tehtävä olikin Geneven kaupunginosassa, jossa oli erittäin vanhoja ja vaikuttavia taloja. Näimme rastille käveltäessä paikan, jossa pidetään muun muassa ulkoilmakonsertteja. Siitä käännyimme erään talon sisäpihalle, josta kävi ilmi Punaisen Ristin ensimmäisen sopimuksen allekirjoituspaikka. Myös huoneen nimeä kysyttiin, ja tämä oli jo vähän spesiaalitietoa. Talon, jossa sopimus kirjoitettiin, nimi oli Alabama. Talon nimen

sai moni oikein, mutta spesiaalikysymystä ei tainnut kukaan tietää. Vanhassa kaupungissa oli talo, joka oli palanut. Nykyään se toimii museona, mutta se oli jo suljettu, kun saavuimme museon lähelle. Tietoa ei herunut, joten Porlammin opettaja Tero kysyi tätä paikallisilta.

Löysimme Geneven kirkon, joka oli todella hieno. Kirkon torniin olisi päässyt sisälle pientä maksua vastaan, mutta se oli jo suljettu. Siispä torniin kiipeämisen hinta jäi arvoitukseksi. Kirkosta räpsittiin kuvia, joista yksi ohessa.

Kaupunkisuunnistus Genevessä

The Great Discover Geneva Treasure Hunt 12.10.2011

Katedraalin vieressä oli kappeli, jonka lempinimeä kysyttiin. John Knox-kappeli oli tämän lempinimi. John Knox oli aikoinaan saarnaamassa kappelissa.

Kävelimme seuraavaan kohteeseen. Matkalle näimme taiteen ja historian museon. Harmi, ettei tehtävissä ollut vierailua museossa. Perille päästyämme näimme nykyaiteellisen veistoksen. Mysteeriksi jäi, mitä se esitti.

Taas ranskan kielen kykyjämme testattiin. Kävelimme erään suihkulähteen luokse, joka esitti leijonaa. Leijonan suusta tuli vettä. Meiltä kysyttiin, mitä suihkulähteen leijona tarkoittaa. Tarkoitus olisi selvinnyt, jos ranskan kielen taidot ulottuisivat pidemmälle kuin kyllä, ei ja kiitos. Eri papereissa nähtiin erilaisia vastauksia, mutta oikeasti suihkulähteessä luki, että tästä saa juoda.

Kaupunkisuunnistuksen kruunasi loppuhuipennus, Geneven kuuluisin maamerkki Jet d'Eau eli suihkulähde. Vaikuttava vesipatsas kohosi yli 140 metriin. Tehtävänäme oli selvittää, kuinka paljon vettä pumpataan ilmaan suotuisissa sääoloissa juhannuspäivänä. Se oli kymmeniä tuhansia litroja.

Osa ryhmästämme uskaltautui jopa kävelemään aivan lähteen

viereen. Vaarana oli kastuminen, mutta lähteen luona käyminen oli sen arvoista.

Lähteeltä oli venekyyti toiselle puolelle jokea, jossa kokoonnuimme rankan illan päätteeksi.

Seuraavana päivänä tulokset tarkistettiin ja voittajille oli luvassa palkinto. Pisteitä sai oikeista vastauksista, joten nopeudella ei ollut mitään väliä. Hitaan seikkailijan etu oli rauhallinen tutustuminen ja sitä kautta nauttiminen reissusta. Reissun tavoitteet onnistuivat.

Kuvat ja teksti Ilari Kalliojärvi ja Kalle Lampinen

Treasure Huntin viimeinen tehtävä Geneve-järven ylitys venebussilla on suoritettu. Karrin joukkue maalissa väsyneenä, mutta onnellisena.

Genevejärven kierros 11.10.2011

Ajaessamme vuorten yli Chamonix'sta kohti Montreaux'ta löysimme levähdyspaikan, josta avautui hieno näköala Martignyn kaupunkiin. Pojat olivat ostaneet Chamonix'sta isoja ja halpoja pizzoja(9€/2kpl), joita kelpasi nauttia maisemia ihailtaessa.

Lähdimme hostelliltamme aamulla klo 7.45 bussikyödyllä suuntanamme Euroopan huippu, Mont Blanc. Tunnin upeamaisemaisen bussimatkan jälkeen saavuimme Chamonix'n kylään Mont Blancin juurelle. Siellä ostimme hissiliiput, joilla matkasimme välipysähdyksen kautta Aiguille du Midille, joka on Euroopan korkein paikka johon turisti pääsee.

Maisemat vuorella olivat henkeäsalpaavia! Olimme Aiguille du Midin huipulla jonkin aikaa ja otimme paljon kuvia ja ihailimme maisemia. Vähän ajan kuluttua laskeuduimme hissillä takaisin Chamonix'n kylään, jossa vietimme

aikaa etsien ruokailupaikkaa.

Matkamme jatkui Chamonix'sta vuoristoteitä pitkin kohti Montreaux'ta, jossa kävimme tarkistamassa sekä Mannerheimin muistomerkkiä sekä legendaarisen Freddie Mercuryn muistopatsasta. Vietimme aikaa helteisessä Montreaux'ssa kauppoja kierrellen ja maisemia ihailien.

Askolan, Kolarin, Pellon ja Porlammin lukioden tiedeleirikoululaiset Montreaux'ssa Suomen marsalkka Carl Gustaf Emil Mannerheimin muistomerkillä.

Montreaux'sta Genevejärven kierros jatkui kohti Lausannea, jossa määränpäämme oli olympiamuseo. Olympiamuseon edustalla itse kullekin tirahti isänmaallinen kyynel silmäkulmaan, sillä pihaa koristi kansallissankarimme, kaikkien aikojen olympiaurheilija Paavo Nurmen muistopatsas. Kiertelimme olympiamuseossa reilun puolen tunnin ajan. Olympiamuseossa vierailun jälkeen Genevejärven kierroksemme alkoi olla paketissa, ja edessä oli enää paluumatka kohti Geneven nuorisohostellia.

Tekstit: Atte Pitkänen ja Rasmus Horn

Lausannen Olympiamuseon edustalla paraatipaikalla on kaikkien aikojen olympiaurheilijan Paavo Nurmen patsas. Askolan lukion urheilijat tiedeleirikoululaiset Rasmus Horn, Ilari Kalliojärvi ja Tomi Kujanpää Paavo Nurmen peesissä.

Cern matkapäiväkirja

Maanantai
10. 10.

Matka alkoi ruokailun jälkeen Askolan lukiolta, josta lähdimme Kaj Forsblomin bussilla hyvissä ajoin kohti Helsinki-Vantaan lentokenttää. Lentokentällä sitten viimeisetkin vaihtoivat eurojaan Sveitsin frangeiksi ja lennon alkua odotellessa tutustuimme toisista lukiosta tulleeisiin matkalaisiin ja luimme toistemme tutkielmia.

Lentokoneesta saimme jo hieman esimakua Alpeista, sillä sää Sveitsin päässä oli aurinkoinen, toisin kuin Suomessa. Illalla saavuimme Geneveen ja majoituimme Geneven Youth Hostelliin. Kun laukut oli saatu vietyä hostelliin huoneisiin, lähdimme kaupungille syömään ja katsomaan, miltä se Geneve oikein näyttää.

Tiistai 11. 10.

Aamu alkoi jo varhain hostelliin aamupalalla, ja siitä lähdimme vielä aamuhämärissä bussilla koko päivän kestäväälle turistikiertokierrokselle. Ensimmäinen pysähtyminen oli Ranskan puolella Chamonix'ssa, josta nousimme gondoli hissillä ylös Aiguille du Midille 3842 metrin korkeuteen asti. Sieltä näimme vieressä sijaitsevan Mont Blancin huipun ja ympäröiviä Alppeja.

Saavuimme varhain keskiviikkoamuna 12.10.2011 Cerniin raitiotievaunulla. Kuvassa tiedeleirikoululaiset odottavat pääsyä respaan, josta saimme kulkuluvat Cernin alueelle.

Maisemat olivat huikeat ja jokainen sai tuntea keuhkoissaan vuoristoilman ohuuden. Tultuamme alas vuorelta vietimme hetken Chamonix'ssa, josta jatkoimme matkaa vuoriston läpi Alppien toiselle puolelle. Kiersimme bussilla Genevejärveä ja pysähdyimme Montreaux'hön katsomaan Mannerheimin muistomerkkiä ja Freddie Mercuryn patsasta. Ero vuoriston kylmyydestä Montreaux'n helteeseen oli melkoinen! Seuraavaksi matka vei Lausanneen, jossa kävimme olympiamuseossa, jonka edessä näimme suomalaisen kestävyysjuoksija Paavo Nurmen patsaan. Illalla saavuimme takaisin hostelille ja kukin lähti mieleiseensä paikkaan Geneveen syömään. Illan päätteksi kokoonnuttiin jälleen iltapalaverin merkeissä ja siitä sitten menimme nukkumaan väsyneinä pitkän päivän jälkeen.

Tiedeleirikoululaiset tutustumassa antimateriatehtaaseen, jota heille esitteli Nils Madsen. Tehtaassa on onnistuttu valmistamaan antivetyä.

Keski viikko 12. 10.

Aamulla oli jälleen aikainen herätys. Lähdimme heti aamusta hostelliilta matkamme pääkohteeseen CERNiin. Siellä pääsimme ensimmäisenä ATLAS-kontrollihuoneelle seuraamaan tutkijoiden työntekoa. Sen jälkeen oli vuorossa yleisesittely CERNistä, jonka piti oppaamme mukaan paras mahdollinen esittelijä Markus Nordberg. Nordbergin lennokkaan esittelyn jälkeen oppaamme Riitta Rinta-Filppula kertoi meille vierailumme tavoitteista. Loistavan lounaan jälkeen tutustuimme aineen rakenteen ja kosmologian standardimalleihin sekä GRIDiin. Pääsimme myös katsomaan tietokonefarmia, jossa oli kytkettyinä toisiinsa tuhansia tietokoneita. Illalla oli vielä lisää tutustumista Geneveen "aarten etsinnän" muodossa. Siinä tuli sitten kierrettyä ja kaarreltua pitkin Geneveä. Päivä oli ollut jälleen pitkä ja nopeatempoinen, joten iltapalaverin jälkeen uni varmasti maistui jokaiselle

uudessa hostellissamme CERNissä. Päivän päätti iltapalaveri hostellin aula-aulassa, josta kukin lähti huoneisiinsa nukkumaan ja keräämään voimia seuraavan päivää varten.

Torstai 13. 10.

Tällä kertaa pääsimme nauttimaan hyvää aamiaista Cernin ravintolaan. Aamupäivällä olimme kuuntelemassa luentoa hiukkaskiihdyttimistä ja hiukkasfysiikan tulevaisuuden haasteista. Iltapäivällä pääsimme tutustumaan Isolde-koeasemaan ja sen jälkeen kuulumme Cernin tulevaisuuden suunnitelmista, CLIC-tutkimusprojektista. Tämän jälkeen päivän virallinen ohjelma loppui ja lähdimme Geneveen matkamuistostoksille sekä muuten vain ihmettelemään paikkoja. Illalla kokoonnuttiin tuttuun tapaan iltapalaveriin ja sitten nukkumaan.

LHC:n ATLAS-koeaseman kontrollihuone.

Pääsimme myös näkemään paikan, jossa antimateriaa valmistetaan. Sen jälkeen olikin vuorossa enää oppaamme pitämä yhteenveto- ja palautekeskustelu vierailusta. Päivää oli kuitenkin vielä jäljellä, joten suuntasimme jälleen Geneveen ja siellä tutustumaan YK:n päämajaan.

Lauantai 15. 10.

Lensimme takaisin Suomeen ja hyvästelimme matkatoverimme lentokentällä.

Perjantai 14. 10.

Tutustuimme Cloud-kokeeseen ja antimateriaohjelmaan, jotka molemmat esiteltiin meille englanniksi.

Tekstit: Karri Arminen ja Sonja Teittinen

Aluxen kastajaiset

Kädessäsi on Askolan lukion ensimmäinen lehti, ALUX. Kun päätös lehdestä tehtiin, järjestettiin myös nimikilpailu. Monien hyvien ehdotusten joukosta oppilaskunta karsi osan pois ja äänestyksen jälkeen voittajaksi selviytyi ALUX.

Näin nimen keksijä, joka pysyttelee anonyyminä, kuvailee alkutilannetta. "Hain nimeä, joka olisi lyhyt, iskevä, helppo muistaa ja ääntää. Halusin, että sanat 'Askola' ja 'lukio' näkyisivät lehden nimessä. ALUX-nimi syntyi spontaanisti A- ja LU-tavujen leikkinä, johon X toi oman salaperäisen muuttujan."

Useimmille lienee selvää, että A viittaa parhaaseen eli A-luokkaan ja LUX tarkoittaa valoa. Lehden tarkoitus onkin tuoda iloa ja valoa kaikille lukijoilleen. Ketään ei

varmaan haittaa, että ALUX kuvaa myös mayojen pieniä, ilkikurisia henkiä.

ALUX-nimi on keksijänsä mielestä sopivan nuorekas lukion uudelle lehdelle näin aluksi eli alux! ALUX jättää tilaa myös lehden mahdolliselle nimenmuutokselle tulevaisuudessa. Kunhan vauhtiin päästään, voidaan julkaista vaikka JatkoX tai Lopux...

Kuten kaikki risteilyistä kiinnostuneet tietävät, A-LUX-tytöt tarjoavat parhaimmat näköalat. Askolan lukion ALUXESTA pääset kurkistamaan lukion arkeen ja juhlaan. Jos et ole vielä itse osallistunut ALUXEN tekoon, tule rohkeasti messiin juttuinesi ja kuvinesi!

Teksti: Kirsti Rautio

Art by Wikimedia Commons user

Jean-no

Saksan matkapäiväkirja 2.-7.10.2011

Milja Laurila, Olli Nieminen, Jare Järvinen ja Waltteri Seppänen osallistumassa sähkötekniikan oppitunnille.

Sunnuntai 2. 10.

Heti astuttuamme ulos lentokoneesta Münchenissä koimme ensimmäisen eron Suomen ja Saksan välillä, joka oli noin 20 asteen lämpötilaero. Lentokentältä siirryimme bussikuljetuksella Leutkirchiin isäntiemme koululle. Matka oli reilun tunnin pituinen, ja sen aikana ehdimme ihailia saksalaista arkkitehtuuria sekä valittaa kuumuudesta, totta kai. Koululle saavuttuamme meni muutama minuutti, että kaikkien isännät olivat paikalla ja pikaiset kuulumiset vaihdettu. Koululta siirryimme koko ryhmän voimin erään isännän luo syömään Käsespätzleä. Ruokailun jälkeen majoituimme isäntäperheisiimme, joissa odotti perheisiin ja koteihin tutustuminen.

Maanantai 3. 10.

Päivä alkoi osaltamme aikaisin, sillä ohjelmassa oli tutustuminen Neuschwansteinin linnaan, joka on yksi Saksan suosituimmista turistikohteista. Lähtö kohti Füssenin kaupunkia, jonka lähellä ko. linna siis sijaitsee, oli 7.30. Matka kesti puolisentoista tuntia.

Viimeistään linnan pysäköintialueella viimeinenkin opiskelija tajusi, että linnaan on vielä vajaan kymmenen minuutin nousu kävelen. Huonokuntoisimpien ja nälkäisimpien onneksi nousun varrella oli monta levähdyspaikkaa ja puoteja, joissa myytiin Neuschwanstein-aiheisia turistituotteita ja virvokkeita.

Opastettu kierroksemme linnassa alkoi kello kymmenen, joten aikaan jäi hyvin kuvaamiseen ja maisemien ihailuun. Kierroksen päätyttyä kävimme vielä ottamassa parhaat kuvat linnasta läheiseltä kävelysillalta, joka oli täynnä muita turisteja samoissa aikeissa. Läheinen tarkoittaa tässä yhteydessä kilometrin edestakaista kävelyä. Kaikkea hullu suomalainen turisti tekeekin parin valokuvan eteen.

Satojen kuvien räpsimisestä väsyneinä päädyimme siihen tulokseen, että laskeudumme parkkipaikalle hevoskärryillä edulliseen kolmen euron hintaan.

Neuschwansteinilta matkamme jatkui kohti Saksan pisintä kelkkarataa, jossa on opettajamme sanojen mukaisesti Euroopan hurjimmat kurvit. Ja ilmeisesti pisin jonokin.

Jonotus oli yhtä tuskaa auringon porottaessa täydellä teholla pilvettömältä taivaalta, mutta kyyti oli sen arvoista. Onneksi radan molemmissa päissä oli ravintolat lievittämässä tuskaa. Ilta vietettiin isäntäperheissä tai vaihtoehtoisesti muiden matkalaisten seurassa.

Tiistai 4. 10.

Edellisen päivän tapaan herätys oli aikainen, sillä matka kävi junalla kohti Stuttgartia. Junamatka kesti kolmisen tuntia ja väliin mahtui kaksi vaihtoa.

Kaupungissa vierailimme taidegalleriassa, jossa oli esillä erittäin vaikeatajuista nykytaidetta. Näyttelyn paras oli ehdottomasti lattialla muina miehinä istunut performanssitaiteilija, joka viittoi pahaa-aavistamattomia vierailijoita luokseen ja tarttui heitä jalkaan eikä päästänyt millään irti. Pahimmillaan tai parhaimmillaan hän saattoi roikkua kiinni lähes viisi minuuttia.

Taidegallerian jälkeen menimme isäntiemme kanssa Cannstatter Wasenin kaupunginosaan, jossa oli jokavuotinen Cannstatter Volksfest -festivaali. Ennen kuin pääsimme sisään, meidän piti poistaa kaikki nesteet laukuistamme. Festivaalialueella, tai ainakin siinä osassa, jossa me liikuimme, oli huvipuistolaitteita, joihin pystyi ostamaan erillisiä lippuja, ja erilaisia huvipuistoista tuttuja kojuja, joissa pystyi testaamaan taitojaan mm. ampumisessa. Laitteista ehdimme kokeilla kahta, lyhyehköä vuoristorataa ja vinhasti kolmen akselin ympäri pyörivää laitetta.

Mikä sitten erottaa festivaalin tavallisesta huvipuistosta?

Tietenkin perisaksalaiset, Oktoberfestistäkin tutut oluenjuontiteltat, joissa tunnelma kohoaa sitä korkeammalle, mitä enemmän tuoppeja tyhjenee janoisten juhlijoiden kurkkuihin, vaikka emme itse päässeetkään tuoppeja tyhjentämään. Eivät isäntämme turhaan kutsuneet festivaalia pikku-Oktoberfestiksi.

Keski viikko 5. 10.

Aamulla heräsimme aikaisin, noin kuuden aikaan, sillä koulu alkoi jo seitsemältä. Koulussa meitä ulkomaalaisia tuijoteltiin kovasti ja olimme ainakin alkuun vähän hukassa, että missä meidän pitäisi olla. Alkukankeuden jälkeen meille esiteltiin koulua ja jouduimme myös itse lyhyesti esittäytymään isäntiemme luokalle saksaksi.

Esittelyn jälkeen siirryimme elektroniikkatöiden luokkaan, jossa meille annettiin tehtäväksi tehdä pienet, vilkkuvin LED-valoin valaistut joulukuuset saksalaisten avustuksella. Kaikkien kuuset onnistuivat jotenkuten, vaikkakin joidenkin

kohdalla puolet valoista, joiden piti vilkkua, olivat pimeinä ja toisilla taas valot vilkkuivat väärin. No, ehkä ensi kerralla sitten osaamme vähän paremmin.

Koulussa pääsimme testaamaan ilmeisesti ensimmäistä päivää käytössä ollutta kouluruokajärjestelmää, jossa sai valita listasta mieluisensa ruoan (normaalisti annokset maksoivat noin 5 euroa mutta saimme ne ilmaiseksi) ja ruokatauolla koulun henkilökunta jakoi ruoka-annoksia aulassa. Erillistä ruokailutilaa ei ollut. Ruokalistalla oli vaihtoehtoina enemmän tai vähemmän perinteisiä saksalaisia ruokia. Useimmat meistä taisivat ottaa isäntiemme suosittelemana sianlihaa ja Knödeleitä, perunamuusista tehtyjä pullia lämpimän punakaalisalaatin kera. Saksalaisten kouluruoka sai plussaa runsaasta ateriavalikoimasta, mutta kyllä oman koulumme kouluruoka voittaa sen silti menen tullen.

Koulun jälkeen matkasimme isäntiemme kanssa Kempteniin shoppailemaan. Kaupungissa oli valtava ostoskeskus, jossa jakauduimme isäntiemme kanssa kahteen porukkaan ja lähdimme omille teillemme

Parasta Kemptenissä oli sen vanha kaupunki, jossa kiertelimme noin tunnin ajan erilaisissa pikkuputiikeissa. Erityisesti mieleen jäi karkkikauppa, jossa myytiin lähestulkoon yksinomaan erimakuista ja -kokoisia nallekarkkeja "perinteisistä" aina kymmenen sentin korkuisiin. Kemptenin jälkeen palasimme kukin omien isäntäperheidemme koteihin päivälliselle. Illalla oli luvassa grillijuhlat erään isäntäperheen luona, ja niitä varten kävimme kaupassa ostoksilla. Grillijuhlissa isäntämme valmistivat meille erilaisia ruokia, kuten Weißwurstia, valkoista makkaraa, grillijuustoa ja täytettyä paprikaa. Kaikki ruoat olivat herkullisia, ja etenkin grillijuusto teki vaikutuksen.

